

Deel 6

Na de opening van ons museum in 2000 ontstond het idee om Anton van der Sande voor te dragen voor een koninklijke onderscheiding. Het was ons inmiddels wel duidelijk geworden dat Anton naast een werkzaam leven in het onderwijs, heel veel vrijwilligersfuncties had vervuld. Wij hadden hem vanaf 1994 binnen het bestuur leren kennen als een bevlogen verteller met een enorme kennis van de Lierse geschiedenis. Hij had ook een grote bijdrage geleverd bij het opstarten en opnieuw inrichten van De Timmerwerf.

In 2001 zijn de aanvraagformulieren ingevuld en die moesten voor augustus bij de gemeente De Lier ingediend zijn om voor de uitreiking in 2002 in aanmerking te komen. Dat was op tijd gelukt. Het was toen ook al bekend dat de lintjesregen in de meeste plaatsen in Nederland op vrijdag 26 april zou plaatsvinden. Gebruikelijk werd dat op 29 april gedaan, maar die datum viel dat jaar op een maandag en dat vond men geen geschikte dag voor zo'n feestelijke gebeurtenis.

Een volgend probleem was hoe we Anton nietsvermoedend op 26 april 2002 in het gemeentehuis van De Lier moesten krijgen. Anton was altijd superscherp en als oud-onderwijzer had hij ook alles snel in de gaten. Nee, die zou zich niet zomaar laten foppen met een eenvoudige smoes om naar het gemeentehuis te komen. We moesten een geraffineerd plan bedenken en daar is toen het volgende op gevonden.

Anton had al eerder aangegeven graag een keer met het bestuur op werkexcursie naar het Openlucht museum in Arnhem te willen. Dat museum was kort daarvoor vernieuwd, maar naast een interessant bezoek moest het vooral ook een gezellige dag worden met elkaar. Deze wens van Anton konden we mooi misbruiken en in augustus 2001 belde ik naar Arnhem met de vraag of zij het bestuur van De Timmerwerf informatie konden toesturen over hun vernieuwde museum. Die info werd al snel ontvangen in een originele enveloppe met een begeleidend schrijven op origineel briefpapier van het Openlucht museum.

Bij boekhandel Van der Mark heb ik toen die originele brief laten kopiëren en alle tekst afgeplakt. Zo hadden we briefpapier met het logo van het Openlucht museum. Niet van echt te onderscheiden. De volgende stap was om een tekst op te stellen die zogenaamd van het Openlucht museum kwam en op hun eigen briefpapier geprint. Het werd een bla bla verhaal waarin zij een groot aantal kleine historische musea in Nederland uitnodigden om in het voorjaar van 2002 kennis te komen maken met het vernieuwde museum. Hun aanbieding was speciaal voor een aantal vrijdagen in de normaal wat stille maanden maart en april, voordat in mei de schoolreisjes en vrouwenverenigingen massaal op bezoek zouden komen. Ondertekend door een niet bestaand hoofd van de afdeling groepsbezoeken.

Kort daarna op vrijdagmorgen vertelde ik Anton dat we als Museum De Timmerwerf een uitnodiging hadden ontvangen voor een bezoek aan het Openlucht museum in Arnhem. Hij was direct enthousiast en herhaalde dat dit een langgekoesterde wens van hem was. De andere week nam ik de nepbrief in de originele enveloppe mee en liet hem Anton lezen. 'Van dat aanbod gaan we zeker gebruik maken' was gelijk zijn reactie. Samen hebben we toen gekeken naar een geschikte datum voor een bezoek aan Arnhem. Maart vonden we te vroeg en te koud, april was beter en hoe later in de maand hoe groter de kans op mooier weer. 'Toevallig' rolde toen vrijdag 26 april eruit.

Tijdens de eerstvolgende bestuursvergadering in september meldde Anton dat we in april volgend jaar een leuke bestuursexcursie zouden gaan maken, maar de bestemming moest nog een verrassing blijven. Tot aan februari 2002 is er toen weinig aandacht aan dit uitje besteed. De datum stond vast en alle bestuursleden konden die dag vrijmaken. Er kwam bijna een kink in de kabel omdat Gerben precies op die dag jarig was en niet mee zou kunnen. In dat geval hadden we een andere dag voor de

excursie moeten zoeken, maar dat ging natuurlijk niet. Gerben kreeg de instructie om te zeggen dat hij ook mee kon naar Arnhem, want hij wist dat we De Lier toch niet uit zouden gaan.

Ondertussen had Anton een dagprogramma uitgewerkt voor 26 april. De voorkeur voor vertrek ging uit naar 10.15 uur want we werden rond 12.30 uur in Arnhem verwacht voor een eenvoudige lunch. Maar, het was mij ook bekend dat de lintjesregen rond 10.30 uur zou beginnen. Anton zou de organisatie van deze dag op zich nemen. Hij bestelde bij taxibedrijf Jabben een kleine bus voor de hele dag. Rond 18.00 uur zouden we in de buurt van het Openluchtmuseum een hapje gaan eten. Anton koos een restaurant uit, reserveerde voor 14 personen en sprak met de bedrijfsleider een zeer smakelijk menu af.

Maar, achter zijn rug om bestelde ik de taxi voor de hele dag bij Jabben af. Wel moest de taxi om 10.15 uur voor De Timmerwerf klaar staan voor een kort dorpsritje naar het gemeentehuis. Zo werd ook het restaurant in Arnhem afgebeld met de toezegging dat we later dat jaar wel kwamen eten. Mocht Anton nog een keer contact opnemen met het restaurant, dan zouden ze het spel meespelen.

Het complot was nog niet compleet want de taxi moest een reden hebben om bij het gemeentehuis te stoppen en hoe kregen we Anton uit de bus. In die periode was De Timmerwerf betrokken bij de plannen om de tuindersschoorsteen van Buitelaar te restaureren. De gemeente De Lier ondersteunde dit project met een bijdrage. Op vrijdagmorgen 19 april was ik in De Timmerwerf en liet mijn vrouw op een afgesproken tijdstip bellen. Ik zorgde bij het opnemen van de telefoon in de buurt van Anton te staan. Het was een 'ambtenaar van de gemeente De Lier'. 'De burgemeester wil volgende week vrijdagmorgen om 10.00 uur nog een keer overleggen met de voorzitter en penningmeester van De Timmerwerf over de restauratie van de schoorsteen'. Anton kon de stem aan de andere kant van de lijn niet horen, dus ik herhaalde het verzoek van de ambtenaar. 'Nee, dat kan echt niet want dan gaan we een dag weg', was de verschrikte reactie van Anton. Ik deed net alsof de ambtenaar voorstelde om het overleg dan al om 9.00 uur te houden. 'Ja, dat moet lukken en dan halen we Cor en Piet met de taxibus wel op als we toch langs het gemeentehuis rijden', gaf Anton aan.

Op 26 april stapte het hele bestuur met partners in de taxibus, behalve Cor en Piet. Anton ging als reisleider naast de chauffeur zitten en liet hem netjes stoppen bij het gemeentehuis. 'Ik moet nog even twee bestuursleden uit het gemeentehuis ophalen en dan kunnen we weg'. Maar hij kwam niet meer terug. In het gemeentehuis wachtten zijn kinderen hem op en Jeanne, die nog van niets wist, kreeg het verzoek om de taxibus te verlaten. Uiteindelijk zaten we als bestuur allemaal in de grote raadszaal met Anton en Jeanne vooraan, dicht bij de burgemeester. Na wat inleidende woorden van de burgemeester zat Anton al een paar keer ongeduldig op zijn horloge te kijken. Op een gegeven moment hield hij het niet meer en onderbrak de burgemeester in zijn verhaal. 'Burgemeester, hoe lang gaat dit nog duren want we moeten met het bestuur van De Timmerwerf om 12.00 uur in Arnhem zijn'. 'Volgens mij gaat u vandaag niet naar Arnhem' antwoordde de burgemeester. Anton was nog niet overtuigd, 'Maar de taxibus staat buiten te wachten en we gaan het anders nooit op tijd redden'.

De hilariteit in de zaal was groot en heel langzaam drong het tot hem door dat we deze dag inderdaad niet naar Arnhem zouden gaan. Zijn aanvankelijke teleurstelling werd na alle waarderende woorden gelukkig snel weggenomen. Het werd een bijzondere dag waar Anton en Jeanne vele jaren later nog steeds met een glimlach en het nodige ongeloof op terugkeken. 'Hoe is het mogelijk geweest dat ik nietsvermoedend aan mijn eigen complot heb meegewerkt'.

Jan den Hoed